

Arrest

nr. 322 584 van 27 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Paul Emile Jansonstraat 11
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2025.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij, ingediend op 20 januari 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig van Maktab dat tot het dorp Baro behoort, district Rodat, in de provincie Nangarhar. Uw broers [D.] en [I.] waren actief in het Afghaanse nationale leger. Uw broer [D.] was gedurende achttien maanden actief als mecaniciens in de provincie Kandahar. Uw broer [I.] was gedurende zeventien maanden actief als ontminjer in de provincie Herat. Tien of vijftien dagen voor de machtsovername werd uw broer [I.] in Ghazni gedood toen hij van huis onderweg was naar zijn werk. Uw vader zocht naar het lichaam van uw broer [I.], vond het en bracht het terug naar huis. Hierop besloot uw vader dat het niet meer veilig was voor jullie en stuurde u en uw broer [D.] weg. U verliet op 20 of 25 augustus, zo'n vijf of tien dagen na de machtsovername, het land samen met uw broer

[D.], maar raakte van hem gescheiden in Iran waar hij momenteel verblijft. U kwam na een reisweg van ongeveer negen maanden toe in België op 16 mei 2022, waarna u op 17 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. In januari 2023 kwam de taliban een eerste keer langs bij u thuis. Ze zochten naar uw broer [D.] om hem in te lijven als mecaniciens. Indien uw vader hem niet overleverde aan hen, diende hij u te presenteren aan de taliban. Twee maanden later kwamen de taliban nogmaals langs. Ditmaal namen ze uw vader mee naar het districtshuis. Een maand later kwamen de taliban opnieuw langs, maar uw vader was niet thuis. Na het derde bezoek van de taliban besloten uw familieleden te verhuizen naar Kaboel alwaar ze momenteel woonachtig zijn. Daar werden ze nog één à twee keer lastig gevallen door de taliban. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van de job van uw broers [D.] en [I.] bij het Afghaanse nationale leger.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u een kopie van de volgende documenten neer: uw taskara; de taskara van uw broer [D.]; de taskara van uw ouders; de taskara van uw drie zussen; de taskara van uw twee jongere broers [I.] en [M.]; de militaire identificatiebadge van uw broer [D.] geldig tot 24 maart 2022; een certificaat van uw broer [D.] waaruit blijkt dat hij op 8 november 2020 een onderhoudsprogramma van elf weken succesvol volbracht; de bankkaart van uw broer [D.]; twee bankafschriften van uw broer [D.]; zeventien foto's van uw broer [D.] waaronder vier foto's van uzelf en uw broer; de bankkaart van uw broer [I.]; en zevenentwintig foto's van uw broer [I.] waaronder vijf foto's van uzelf en uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo bent u er in de eerste plaats niet in geslaagd om de maandenlange tewerkstelling van uw broer [I.] voor het Afghaanse nationale leger geloofwaardig voor te stellen. Hoewel [I.] volgens u zeventien maanden actief was voor het Afghaanse nationale leger (NPO, p. 5), geeft u blijk van een beperkte inhoudelijke kennis omtrent zijn tewerkstelling. Hoewel niet van u wordt verwacht dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw broer mag toch een zekere kennis verwacht worden aangezien dit werk mede aan de basis zou liggen van uw vlucht uit Afghanistan. Uw verklaringen zijn echter beperkt. Zo blijft u op de vlakte over meer specifieke informatie over zijn tewerkstelling. U stelt wel dat hij actief was onder het korps van Herat, maar kent deze naam niet (NPO, p. 17). Ook de chef van het korps kent u niet (NPO, p. 17). Gevraagd om te preciseren waar precies in Herat hij gestationeerd was, stelt u slechts dat hij in het korps was en van daar op missie moest (NPO, p. 18). Gepeild naar het district of het dorp, blijft u het antwoord schuldig (NPO, p. 18). Ook de naam van zijn basis is u onbekend (NPO, p. 18). Evenzo heeft u geen idee wat de naam en rang was van zijn commandant (NPO, p. 18 en 19). U kent voorts geen enkele van zijn collega's en gist slechts dat zijn collega's misschien van Nangarhar afkomstig waren (NPO, p. 19). U weet ook niet of [I.] ooit gepromoveerd werd (NPO, p. 17). Deze vaststellingen plaatsen reeds ernstige vraagtekens bij de tewerkstelling van uw broer. Verder wordt de geloofwaardigheid van de tewerkstelling van uw broer [I.] ondergraven doordat u er niet in slaagt om een verhaal, groot of klein, te vertellen over zijn werk. Wanneer u uitgenodigd wordt om enkele straffe verhalen te vertellen over zijn werk, zegt u dat hij mogelijks heel wat zaken meemaakte, maar hij niets wou delen met jullie (NPO, p. 12). U heeft geen informatie over gebeurtenissen waarbij zijn eenheid betrokken was (NPO, p. 17). Tweemaal gewezen op zijn werk als ontmijner, herhaalt u slechts dat hij mogelijks veel meemaakte tijdens het werk, maar hierover niets vertelde en nooit vertelde over een bom of mijn (NPO, p. 17 en 21). Gewezen op de missies en zijn verplaatsing naar andere provincies en meermaals gevraagd om een concreet voorbeeld, blijft u het antwoord schuldig (NPO, p. 21). Ook wanneer gevraagd wordt om een anekdote of iets kleins te vertellen over zijn werk, herhaalt u dat er misschien wel incidenten waren, maar hij geen informatie gaf (NPO, p. 21-22). U meent dat hij zelfs na aandringen niets deelde over zijn werk om jullie niet droevig te maken (NPO, p. 12). Dat u geen enkel verhaal kan vertellen over de tewerkstelling van uw broer voor het Afghaanse nationale leger is niet aannemelijk indien hij bijna anderhalf jaar actief was voor de Afghaanse veiligheidstroepen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweringen dat u een broer had die tot aan de machtsgreep van de taliban met de ineenstorting van het Afghaanse nationale leger tot gevolg bij dit leger zat. De door u neergelegde bankkaart biedt geen enkel bewijs voor zijn vermeende tewerkstelling bij het leger. Bovendien legde u de bankkaart slechts in kopie voor, waarvan de authenticiteit op geen enkele manier na te gaan is.

Bijgevolg is de bewijswaarde ervan bijzonder relatief. Aan de foto's die u van [I.] – waaronder ook enkele foto's van uzelf met uw broer – kan geen waarde gehecht worden. Uit niets blijkt immers dat de man op de foto's daadwerkelijk uw is. Deze documentatie is bijgevolg niet van die aard dat ze uw verklaringen aangaande het beweerd werk van uw broer [I.] kunnen ondersteunen. Bovendien legt u voor uw broer [I.] geen enkel officieel document neer aangaande zijn militaire tewerkstelling. U beweert weliswaar dat hij bij het afstuderen geen fysiek document kreeg en enkel een digitale versie had op zijn gsm dewelke ook verdwenen is – waarmee u duidelijk insinueerde dat deze samen met uw broer verdwenen is (NPO, p. 18). Zoals blijkt uit volgende vaststellingen heeft u echter noch de verdwijning noch de dood van uw broer [I.] aannemelijk gemaakt waardoor u ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat u geen enkel officieel document kan bekomen omtrent zijn tewerkstelling.

Aangezien u de tewerkstelling van uw broer niet aannemelijk maakte, heeft u immers zijn problemen met de taliban – die u linkt aan zijn tewerkstelling voor het Afghaanse nationale leger – niet aannemelijk gemaakt. Dat er hieraan geen geloof kan gehecht worden blijkt bovendien uit het feit dat u wel een erg ongeloofwaardig beeld ophangt van de situatie waarbij uw familie zijn dood te weten kwam. Vooreerst dient benadrukt te worden dat u tijdens uw asielprocedure aanvankelijk poneerde dat uw broer [I.] vermist of ontvoerd was (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; Verklaring DVZ, vraag 18; NPO, p. 4, 8 en 22). Wanneer gepolst wordt naar concrete aanwijzingen dat hij ontvoerd werd, stelt u zelfs de locatie van zijn ontvoering te weten: Ghazni (NPO, p. 22). Hierop tweemaal gevraagd hoe u weet dat hij precies in Ghazni ontvoerd werd, verklaart u eerst enkel dat hij op die plek verdween om vervolgens plots aan te halen dat uw broer [I.] eigenlijk gedood werd: uw vader ging naar Ghazni, informeerde zich aldaar en vond het lichaam van zijn zoon (NPO, p. 23). Tweemaal gewezen op het feit dat u eerder louter sprak over een verdwijning of ontvoering en niets meldde over zijn dood, meent u dat dit helemaal niet gevraagd werd en er enkel over zijn werk gesproken werd (NPO, p. 23). Deze uitleg kan niet overtuigen daar de vermeende vermissing van uw broer [I.] een kernelement is in uw asielrelaas zoals blijkt uit uw verklaringen. Dat u dan ook niet bij aanvang van het persoonlijk onderhoud, noch wanneer gepeild wordt naar de verdwijning zelf spontaan aanhaalt dat uw broer niet verdween, maar gedood werd, is niet aannemelijk en ondermijnt verder op fundamentele wijze uw verklaringen hieromtrent. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat uw verklaringen aangaande de ontdekking van de dood van uw broer eveneens ongeloofwaardig zijn. Zo weet u niet precies waar en hoe in Ghazni het lichaam van uw broer teruggevonden werd (NPO, p. 23). Gewezen op de grootte van Ghazni en gevraagd hoe uw vader precies het lichaam terugvond, verklaart u dat hij er slechts naartoe ging, verschillende plaatsen en districten bezocht om informatie te vragen en hij zo het lichaam vond (NPO, p. 23). Wanneer gevraagd wordt hoe uw vader wist dat uw broer in dit gebied was, beweert u plots dat uw vader gebeld werd door de taliban die zeiden dat ze zijn zoon gedood hadden (NPO, p. 23). Hierop opnieuw gevraagd hoe uw vader erin slaagde om het lichaam van zijn zoon terug te vinden, beweert u dat hij naar Ghazni ging en daar rondwandelde (NPO, p. 23). Gepeild hoe hij dan wist dat hij in Ghazni moest zoeken, verandert u plots van verhaal en beweert u dat de taliban wél de plek van zijn lichaam vermeldden (NPO, p. 23). Gewezen op het feit dat u eerder zei dat de taliban niet vermeldden waar het lichaam lag, antwoordt u slechts dat de taliban uw vader op de hoogte brachten van de dood van uw broer (NPO, p. 23). Uiteindelijk wijzigt u nogmaals uw verklaringen en zegt u dat u geen idee heeft hoe uw vader erin slaagde om het lichaam van uw broer terug te vinden (NPO, p. 24). Ook over getuigen van de dood van uw broer heeft u geen informatie (NPO, p. 24). Het eenvoudige feit dat uw verklaringen aangaande de vermeende verdwijning, ontvoering of dood van uw broer samenhang missen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op fundamentele wijze. Aangezien u noch de tewerkstelling noch dood van uw broer [I.] aannemelijk maakte, biedt u ook geen zicht op zijn actuele verblijfplaats en wedervaren. Uit niets blijkt dan ook dat uw broer [I.] problemen kende met de taliban.

Wat betreft de tewerkstelling van uw broer [D.] dient opgemerkt te worden dat deze niet meteen ter discussie staat. Desondanks kunnen er enkele vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen omtrent zijn tewerkstelling.

U stelt dat uw broer [D.] actief was binnen het korps voor de ingenieurs in Kandahar, maar gepolst naar de naam van dit korps verwijst u naar het korps Shahim (NPO, p. 10). Volgens de objectieve informatie toegevoegd aan uw dossier stond het korps voor Kandahar echter bekend onder de naam Atal of Hero – en bestond het korps Shahim overigens helemaal niet. U weet ook niet binnen welke eenheid [D.] actief was en heeft geen informatie over zijn kandak (bataljon) (NPO, p. 13-14). Bovendien weet u niet waar uw broer precies actief was binnen de provincie Kandahar en verwijst slechts algemeen naar het korps in Kandahar (NPO, p. 13). Ook de naam van de basis is u onbekend (NPO, p. 13). U weet voorts niet met wie [D.] sliep op de basis en kent geen enkele collega bij naam (NPO, p. 10 en 14). U weet evenmin waar zijn collega's vandaan kwamen en meent geen specifieke informatie over hen te hebben (NPO, p. 14). Dat u niet meer specifieke informatie kan geven aangaande de tewerkstelling van uw broer [D.] is opmerkelijk gelet op zijn tewerkstelling gedurende anderhalf jaar voor het Afghaanse nationale leger (NPO, p. 6), hij tweemaal naar huis kwam gedurende een maand of anderhalve maand (NPO, p. 15) en hij geregeld van de basis naar huis belde (NPO, p. 20).

Hoe dan ook, uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broer het land ontvluchtte en momenteel in Iran verblijft.

Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Zo beweert u namelijk dat uw familieleden pas naar Kaboel verhuisden nadat de taliban voor een derde maal bij u thuis langskwamen (NPO, p. 9, 23 en 26). Volgens uw verklaringen dient dit laatste bezoek geschetst te worden zo ongeveer in april 2023 (NPO, p. 28). Nochtans beweerde u reeds op 25 augustus 2022 bij de DVZ dat uw ouders in Kaboel woonachtig waren (Verklaring DVZ, vraag 13), zo'n vijf maanden voor de taliban voor de eerste langskwamen in januari 2023 (NPO, p. 8, 9, 26 en 28). Gewezen op het feit dat u reeds in augustus 2022 aangaf dat uw ouders verhuisd waren naar Kaboel, ontkent u dit gezegd te hebben (NPO, p. 28). Het louter ontkennen van één versie is geenszins een afdoende rechtvaardiging voor het verschil in uw verklaringen. Aangezien u voor het CGVS beweerde dat uw ouders pas verhuisd zijn naar Kaboel na het laatste bezoek van de taliban in april 2023 en u het eerste bezoek van de taliban situeert in januari 2023 maar u voor de Dienst Vreemdelingenzaken reeds verklaarde dat uw ouders in augustus 2022 reeds in Kaboel verbleven kan aan het tijdstip van de verhuis geen geloof meer gehecht worden. Bijgevolg kan aan de aanleiding hiervan, met name de bezoeken van de taliban, ook geen geloof meer gehecht worden. Dat er aan deze bezoeken geen geloof meer kan gehecht worden blijkt bovendien uit het feit dat u niet eenduidig bent over het aantal bezoeken van de taliban. Immers, gevraagd naar het totaal aantal bezoeken van de taliban na uw vertrek repliceert u dat zij in totaal driemaal langskwamen (NPO, p. 9). Gevraagd of ze na de verhuis naar Kaboel nog lastig gevallen werden, antwoordt u aanvankelijk dat u het niet weet om daarna direct te zeggen dat uw ouders nog één of twee keer lastig gevallen werden (NPO, p. 26). Het stemt vooreerst tot nadenken dat u niet eens kan duiden of de taliban één- of tweemaal langskwamen, het is eveneens opmerkelijk dat uw verklaringen hieromtrent wisselen en u aanvankelijk deze bezoeken niet aanhaalde toen u er uitdrukkelijk naar gevraagd werd. Erop gewezen dat u dit eerder niet vermeldde, meent u dat dit niet gevraagd werd en slechts gepeild werd naar de bezoeken in het dorp en niet over Kaboel (NPO, p.26). Deze uitleg kan niet overtuigen daar er wel degelijk gevraagd werd naar het totaal aantal bezoeken na uw vertrek. Tot slot is het weinig geloofwaardig dat de taliban meer dan acht maanden na de machtsovername pas zouden langskomen bij jullie thuis om op zoek te gaan naar uw broer [D.] en hierbij bovendien nooit binnen kwamen (NPO, p. 27). Dat de taliban niet eens de moeite zouden doen om uw woonst te betreden indien zij erop gebrand zijn om u en uw broer te vinden, is niet aannemelijk.

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's

allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen.

Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in 2023 actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indi

cators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door u in het kader van uw verzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, de identiteit en nationaliteit van uw ouders en andere familieleden, zoals blijkt uit uw taskara en de taskara's van uw ouders, broers Idris en Mustafa en drie zussen, zijn een indicatie van uw en hun identiteit en nationaliteit. De documentatie omtrent de tewerkstelling van uw broer [D.], de foto's van u met uw broer [D.] en de foto's van [D.] alleen, staan niet meteen ter discussie, maar doen geen afbreuk aan het feit dat u de vervolging van uw broer [D.] waar u uw individuele vervolging aan koppelt niet aannemelijk heeft gemaakt. Hierbij kan nog de kanttekening geplaatst worden dat Afgaanse documenten evenwel een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse verzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas, aangezien uit objectieve informatie

waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is, blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt en waarbij hij in vergelijking met de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar de “EUAA Afghanistan - Country Focus van december 2023”, “EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024”, “COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023”, “EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024” en de “EUAA Afghanistan - Country Focus van november 2024”. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen. Hij brengt ook geen recente informatie aan die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen.

3. Beoordeling

In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op: “*schending van de artikelen 48/3, 48/4, §2, c) en 62 van de Vr. W. van de wet van 15 december 1980*”.

Verzoeker benadrukt dat verweerder ten onrechte stelt dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk heeft gemaakt. Hij stelt dat de motivering van verweerder op basis waarvan de rol van verzoekers broers binnen het Afghaanse leger en de gevolgen daarvan voor zijn familie niet geloofwaardig worden bevonden “*geenszins kan en mag overtuigen*”. Verzoeker wijst hierbij op zijn jeugdige leeftijd, het feit dat hij weinig is geschoold en het tijdsverloop tussen de feiten en het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG). Vervolgens wijst verzoeker in het kader van de subsidiaire bescherming op het feit dat hij afkomstig is van de provincie Nangarhar die “*gekend staat om zijn geweld en conflictsituaties, met onder*

meer, de taliban” en verwijt hij verweerder zich in de bestreden beslissing niet te baseren op actuele landeninformatie. Tot slot is hij van oordeel dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan “mogelijks aldaar de akelige de gevolgen (sic) van een gepercipieerde verwestering zal moeten ondergaan”.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

De bestreden beslissing is duidelijk in feite en in rechte gemotiveerd, ook op het vlak van (gepercipieerde) verwestering. Verzoeker zet niet uiteen waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broers D. en I. voor het voormalige Afghaanse Nationale Leger (ANA). Verzoekers broer D. was gedurende achttien maanden actief als mecanicien in de provincie Kandahar. Verzoekers broer I. was gedurende zeventien maanden actief als ontmiijner in de provincie Herat. Deze laatste werd tien of vijftien dagen voor de machtsovername door de taliban die plaatsvond in augustus 2021 in Ghazni gedood toen hij met het openbaar vervoer onderweg was naar zijn werk. Hierop besloot verzoekers vader dat het niet langer veilig was en stuurde hij verzoeker samen met zijn broer D. weg uit Afghanistan. In Iran raakten verzoeker en D. van elkaar gescheiden. D. verblijft momenteel in Iran.

In januari 2023 kwamen de taliban een eerste keer langs bij verzoekers ouderlijke woning. Ze waren op zoek naar D. om hem te rekruteren als mecanicien. De taliban dreigden dat indien verzoekers vader hem niet zou overleveren, hij verzoeker aan hen diende te presenteren. Twee maanden later kwamen de taliban nogmaals langs. Verzoekers vader werd door hen meegenomen naar het districtshuis. Een maand later kwamen ze opnieuw langs toen verzoekers vader niet thuis was. Na dit derde bezoek besloot verzoekers familie te verhuizen naar Kaboel waar ze momenteel nog steeds wonen. Hierna werden ze ook in Kaboel nog één of twee keer lastiggevallen door de taliban.

Het CG is in hoofdorde van oordeel dat verzoeker een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin niet aannemelijk heeft gemaakt en legt op omstandige wijze uit hoe het tot deze conclusie komt. De Raad kan zich hierbij aansluiten gezien wat kan worden gelezen in de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 25 augustus 2022 en in het verslag van het gehoor bij het CG op 11 juli 2023.

Voor wat betreft verzoekers broer I. stelt het CG vast dat verzoeker er niet in is geslaagd om diens maandenlange tewerkstelling voor het Afghaanse nationale leger geloofwaardig voor te stellen. Verzoeker heeft een beperkte inhoudelijke kennis over diens tewerkstelling. Hij blijft op de vlakke wanneer meer specifieke informatie hierover wordt gevraagd (kent naam korps niet, chef korps, rang...) en hij kan geen verhaal, groot of klein, vertellen over diens werk en geen voorbeelden geven van missies of verplaatsingen naar andere provincies. Verzoeker hangt een erg ongeloofwaardig beeld op van de situatie waarbij zijn familie de dood van I. te weten kwam. Omdat verzoeker de tewerkstelling van zijn broer I. niet aannemelijk maakte, heeft hij zijn problemen met de taliban – die hij linkt aan diens tewerkstelling voor het Afghaanse nationale leger – niet aannemelijk gemaakt.

Voor wat betreft de tewerkstelling van verzoekers broer D. stelt het CG deze niet meteen ter discussie. Anderzijds worden wel vraagtekens geplaatst bij verzoekers verklaringen over diens tewerkstelling. Na raadpleging van het gehoorverslag van het CG en de kopieën van documenten die verzoeker ter ondersteuning van zijn asielrelaas heeft neergelegd, komt de Raad tot de vaststelling dat verzoekers verklaringen over de tewerkstelling van zijn broer D. evenmin aannemelijk zijn. In het bijzonder stelt de Raad op basis van het gehoorverslag van het CG vast dat verzoeker een zeer gebrekkige kennis heeft over het werk van D. Zo komt verzoeker voor wat betreft de concrete werkzaamheden van D. – nadat hem nochtans herhaaldelijk de kans werd gegeven door verweerder om hierover meer informatie te verschaffen – niet verder dan op zeer vage wijze te stellen dat deze als soldaat werkte voor het leger, tanks moest herstellen, in het korps moest blijven en soms naar buiten ging voor het uitvoeren van wegcontroles (CG, gehoorverslag p. 9: *“Oké, dan zullen we het nu hebben over het werk van uw broer [D.]. Vertel mij eens alles wat u weet over het werk van uw broer [D.].? Hij werkte voor het leger als soldaat en hij werkte bij het korps en moest tanks*

herstellen. Hij moest tanks herstellen en in het korps blijven en soms moest hij naar buiten voor weg controle. Dit waren zijn taken”

“Wat weet u daar nog over? Hij werkte in het korps, deed wat ik daarnet vertelde en verdiende 13.500” “Ga verder, vertel maar alles wat u er over kunt vertellen? Ik heb geen verder informatie” “Ga verder, elke detail dat u erover weet zou ik willen weten? Hij werkte in het korps en deed deze zaken, andere zaken deed hij niet. Hij ging naar het rekruteringsdepartement, kreeg een opleiding en daarna ging hij rechtstreeks naar dat korps” “En nog? Dat is alles” “Is dit alles wat u weet over het werk van uw broer D.? Ja, hij deed deze zaken en daar zijn de documenten”).

Verder merkt verweerder op pertinente wijze op: “[...] U weet ook niet binnen welke eenheid [D.] actief was en heeft geen informatie over zijn kandak (bataljon) (NPO, p. 13-14). Bovendien weet u niet waar uw broer precies actief was binnen de provincie Kandahar en verwijst slechts algemeen naar het korps in Kandahar (NPO, p. 13). Ook de naam van de basis is u onbekend (NPO, p. 13). U weet voorts niet met wie [D.] sliep op de basis en kent geen enkele collega bij naam (NPO, p. 10 en 14). U weet evenmin waar zijn collega’s vandaan kwamen en meent geen specifieke informatie over hen te hebben (NPO, p. 14). Dat u niet meer specifieke informatie kan geven aangaande de tewerkstelling van uw broer [D.] is opmerkelijk gelet op zijn tewerkstelling gedurende anderhalf jaar voor het Afghaanse nationale leger (NPO, p. 6), hij tweemaal naar huis kwam gedurende een maand of anderhalve maand (NPO, p. 15) en hij geregeld van de basis naar huis belde (NPO, p. 20).”

De Raad stelt op basis van het gehoorverslag van het CG vast dat verzoeker vage ontwijkende en algemene antwoorden geeft wanneer hem kennisvragen worden gesteld over het werk van zijn broer D., waarbij hij herhaaldelijk aangeeft het niet te weten, geen informatie te hebben en zich verschuilt achter informatie die zou te vinden zijn op de door hem neergelegde documenten waarvan hij klaarblijkelijk de inhoud niet kent (CG, gehoorverslag p. 10-16). Nochtans is het niet onredelijk om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat hij op de hoogte is van de inhoud van documenten die hij zelf voorlegt en dus aan iemand vraagt om hem de inhoud ervan voor te lezen in geval hij zelf analfabeet is. Deze vaststelling dringt zich des te meer op wanneer het documenten betreft waarmee hij een kernelement van zijn asielaanvraag tracht te onderbouwen. Dat verzoeker dit heeft nagelaten, is niet ernstig, mede in het licht van de medewerkingsplicht die rust op zijn schouders en getuigt van een desinteresse die niet te rijmen valt met de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verhaal. Op het moment dat zijn broer D. voor het ANA zou hebben gewerkt, was verzoeker voorts ongeveer 18 jaar oud waardoor toch redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij van voormelde zaken op de hoogte is en in staat is om te antwoorden op een aantal essentiële kennisvragen over de werkzaamheden van zijn broer, te meer omdat deze werkzaamheden aan de basis liggen van zijn vrees voor de taliban en zijn vertrek uit Afghanistan. Het feit dat hij analfabeet is doet hier niet anders over oordelen. Uit de gehoornota’s van het CG blijkt niet dat er ten aanzien van hem onredelijke verwachtingen werden gesteld, gelet op zijn ongeschoold profiel (zie verder). Mede gelet op het feit dat uit objectieve landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie COI Focus “Afghanistan: corruptie en documentenfraude”, 14 januari 2021 (update)) volgt dat Afghaanse documenten bijzonder fraudegevoelig zijn, moet het gewicht dat aan deze door verzoeker voorgelegde documenten kan worden toegekend worden beoordeeld in samenhang met het feit dat hij een beperkte kennis heeft over de werkzaamheden van zijn broer D., de vaststelling dat hij geen kennis heeft van de inhoud van de voorgelegde documenten en niet de moeite heeft gedaan om zich hierover te informeren. Dit alles maakt de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten bijzonder laag. De Raad besluit bijgevolg dat verzoeker er niet in is geslaagd de tewerkstelling van zijn broer D. aannemelijk te maken.

Bovendien blijkt uit beschikbare landeninformatie aangehaald door verweerder dat het loutere feit dat verzoeker een familielid zou zijn van vroegere leden van de Afghan National Security Forces (ANSF) niet volstaat om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken (zie o.a. EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, p. 56-65; EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, p. 54-55, EUAA “Afghanistan: Country Focus” van november 2024, p. 84-91; EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van mei 2024, p. 28-30). Familieleden van personen die tot de ANSF behoorden kunnen in bepaalde gevallen vervolging riskeren, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon die werkzaam was voor de ANSF of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Verzoeker slaagt er evenwel niet in om dergelijke zaken aannemelijk te maken om de volgende redenen die vermeld staan in de bestreden beslissing en die hij niet weerlegt:

- Verzoeker legt inconsistente verklaringen af over het tijdstip dat zijn familie naar Kaboel diende te verhuizen nadat de taliban een derde keer bij hem thuis langskwamen op zoek naar zijn broer D. Zo verklaarde hij tijdens het gehoor bij het CG dat zijn familie naar Kaboel verhuisde nadat de taliban een derde keer bij hem thuis langskwamen. Volgens zijn verklaringen vond dit laatste bezoek ongeveer in april 2023 plaats. Bij de DVZ verklaarde verzoeker op 25 augustus 2022 echter reeds dat zijn ouders in Kaboel woonden, dus ongeveer vijf maanden voordat de taliban een eerste keer langskwamen in januari 2023. Hierdoor kan aan

het tijdstip van de verhuis geen geloof meer worden gehecht. Bijgevolg kan ook aan de aanleiding hiervan, namelijk de bezoeken van de taliban, geen geloof meer worden gehecht.

- Dat er aan de bezoeken van de taliban geen geloof kan worden gehecht blijkt bovendien uit het feit dat verzoeker niet eenduidig is over het aantal van deze bezoeken. Gevraagd naar het totaal aantal bezoeken antwoordt hij dat ze in totaal driemaal langskwamen. Gevraagd of ze na de verhuis naar Kaboel nog langskwamen antwoordt verzoeker aanvankelijk dat hij het niet weet om daarna direct te zeggen dat zijn ouders nog één of twee keer werden lastiggevallen waarbij hij niet eens kan duiden of de taliban één dan wel twee keer langskwamen.

- Het is weinig geloofwaardig dat de taliban pas acht maanden na de machtsovername zouden langskomen op zoek naar verzoekers broer D. en bovendien nooit binnenkwamen. Dat de taliban niet eens de moeite zouden doen om verzoekers woonst te betreden indien zij erop gebrand zijn om verzoeker en zijn broer te vinden, is niet aannemelijk.

Voor wat betreft de tewerkstelling van zijn broer I. wijst verzoeker er in het verzoekschrift op dat hij er volgens verweerder niet in is geslaagd diens maandenlange tewerkstelling voor het ANA op geloofwaardige wijze voor te stellen en dat hij hierdoor *“de link”* of zijn problemen met de taliban niet aannemelijk maakt. Verzoeker beperkt zich er vervolgens toe te stellen dat, blijkens de gehoornota's van het CG, hij zo volledig mogelijk op de gestelde vragen heeft trachten te antwoorden. Met een dergelijk bloot betoog weerlegt verzoeker op geen enkele wijze concreet de uitgebreide vaststellingen van het CG met betrekking tot de beperkte inhoudelijke kennis die hij tentoonspreidt over de tewerkstelling van zijn broer I., het feit dat hij niet eenduidig kan verklaren of zijn broer I. vermist, ontvoerd dan wel gedood werd evenals de omstandigheden waarin zijn familie dit te weten kwam en de ongeloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen van zijn familie met de taliban. Hetzelfde geldt voor het nietszeggend vaag betoog van verzoeker waar hij stelt dat *“de overgrote meerderheid onvolledigheden en onnauwkeurigheden betreft, doch geen pertinente leugens of verzinsels. Dat lijkt is immers veel kwalijker.”*

Verzoeker kan de voormelde vaststellingen van het CG met betrekking tot zijn beperkte kennis en ongeloofwaardig bevonden verklaringen niet verschonen door te wijzen op zijn profiel van ongeschoolde. De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad verklaarde geen school te hebben gelopen in Afghanistan en ongeletterd te zijn (gehoorverslag CG, p. 5). Echter, dat verzoeker ongeschoold is, vormt geen afdoende uitleg voor de vastgestelde beperkte kennis en ongeloofwaardigheden die raken aan elementaire gegevens die de kern uitmaken van zijn asielrelaas, waarvan kan worden verwacht dat hij er, ongeschoold of niet, consistente en coherente verklaringen over aflegt. De Raad stelt vast dat uit verzoekers gehoor niet blijkt dat er ten aanzien van hem onredelijke verwachtingen werden gesteld, gelet op zijn ongeschoold profiel. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CG uitdrukkelijk aangegeven dat hij alle vragen goed heeft begrepen (gehoorverslag CG, p. 29). Noch verzoeker noch zijn raadsman die hem bijstond tijdens het interview hebben bij het CG opgemerkt dat de gestelde vragen verzoekers ongeschoold profiel te boven gingen toen hen op het einde van het persoonlijk onderhoud hiertoe de kans werd geboden. Zij hebben dit ook niet gemeld nadat zij een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud hebben ontvangen en in de gelegenheid waren om hierover opmerkingen te maken.

Verzoeker kan de motieven van de bestreden beslissing voorts bezwaarlijk aan het wankelen brengen door zijn simpele vermelding dat hij op het moment dat zijn broers I. en D. werkzaam waren voor het ANA, hij 18 of 19 jaar *“jong”* was. De Raad wijst er op dat van een persoon van die leeftijd toch redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is om essentiële informatie te verschaffen over de werkzaamheden van zijn broers, dat hij op consistente wijze kan aangeven of zijn broer I. vermist, ontvoerd dan wel gedood is en hoe zijn dood werd ontdekt en dat hij consistente verklaringen aflegt over het moment dat zijn familie naar Kaboel verhuisde als reactie op hun problemen met de taliban. Ook verzoekers argument dat niet kan worden verwacht dat hij *“twee jaar”* na de feiten zich *“alles”* nog kan herinneren, mede in acht genomen de *“de zeer ingrijpende omwenteling”* in Afghanistan, kan de motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Een periode van *“twee jaar”* kan bezwaarlijk een lange periode worden genoemd waardoor verzoeker niet meer in staat zou zijn om zich zaken te herinneren die raken aan de kern van zijn asielrelaas. De Raad kan verzoeker volgen waar hij stelt dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een ingrijpende gebeurtenis is maar hij toont op geen enkele objectieve wijze aan dat deze gebeurtenis een zodanige impact op zijn geheugen heeft dat hij niet meer in staat kan worden geacht consistente, coherente en samenhangende verklaringen af te leggen.

De Raad kan verzoeker tot slot niet volgen waar hij lijkt te insinueren dat verweerder hem moedwillig heeft 'uitgehoord' over thema's waarvan hij wist of moest weten dat verzoeker er geen kennis van had. Dit is een zware beschuldiging aan het adres van verweerder die geen objectieve weerslag vindt in het

rechtsplegingsdossier. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de gehoornota's van het CG blijkt dat aan verzoeker vragen werden gesteld over de kernelementen van zijn asielrelaas waarvan kan worden verwacht dat hij er kennis van heeft.

Kan tot slot niet tot een andersluidend oordeel leiden: verzoekers standpunt dat de motieven van verweerder niet overtuigen.

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing concreet te weerleggen of te ontkrachten waardoor deze overeind blijven.

Kan evenmin tot een ander oordeel leiden: het algemeen betoog van de raadsman ter terechtzitting waarbij hij erop wijst dat uit rechtspraak van de Nederlandse Raad van State evenals uit de aanvullende nota van verweerder blijkt dat er een risico bestaat voor terugkeerders die familiale banden hebben met personen die hebben gewerkt voor de voormalige Afghaanse overheid en dat hun lot onzeker is.

3.1.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd)

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de aanvullende nota van verweerder blijkt niet dat over voormelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Het blijkt niet dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing concreet vast:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In de aanvullende nota van verweerder, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd: *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.”*

In het verzoekschrift stelt verzoeker slechts op algemene wijze dat hij bij terugkeer naar Afghanistan mogelijk *“de akelige de gevolgen van een gepercipieerde verwestering zal moeten ondergaan”* zonder dit enigszins concreet uit te werken. Ter terechtzitting wijst verzoekers raadsman erop dat verzoeker loonfiches evenals een verklaring van zijn werkgever heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij een goede werknemer is. Hij betoogt dat hieraan eventueel een verwestering kan worden gekoppeld. Verzoeker verklaart op zijn beurt dat hij ongeveer twee en een half jaar aan de slag is als inpakker, dat hij goed is geïntegreerd, dat hij zich heeft

ingeschreven voor Nederlandse les maar dat hij nog niet is uitgenodigd om te starten met de lessen en dat hij sport in de gym. Hij wijst erop dat hij zijn kapsel en de kleren die hij aanheeft niet mag dragen in Afghanistan.

Verzoeker legt ter ondersteuning van voormeld betoog ter terechtzitting volgende documenten neer:

- “Individuele rekening” van 2022 waaruit blijkt dat hij in de maanden november en december werkte;
- “Individuele rekening” van 2023 waaruit blijkt dat hij het hele jaar werkte;
- “Individuele rekening” van 2024 waaruit blijkt dat hij het hele jaar werkte;
- “Individuele rekening” 2025 waaruit blijkt dat hij in de maand januari werkte;
- appreciatiebrief opgesteld op 20 januari 2025 door de zaakvoerder van Belfresca BV waarin de Raad leest dat verzoeker regelmatig bij hen aan de slag is via een uitzendbureau Wesearch NV en dat zij zeer tevreden zijn over zijn prestaties;
- appreciatiebrief opgesteld op 20 januari 2025 door een HR Project Consultant van Wesearch NV waarin zij de kwaliteiten van verzoeker als werknemer beschrijft en daarnaast stelt: *“We see in Mr. [R.] not only a hardworking individual but also someone who engages with society in a respectful and committed manner. We are confident that he is making a valuable contribution to his integration in Belgium.”* (vrije vertaling: *“We zien in de heer [R.] niet alleen een hardwerkend individu, maar ook iemand die op een respectvolle en betrokken manier deelneemt aan de samenleving. We zijn ervan overtuigd dat hij een waardevolle bijdrage levert aan zijn integratie in België.”*).

Uit dit alles kan hoogstens blijken dat verzoeker werkwilbig is en op een betrokken manier deelneemt aan de samenleving – wat zeker lovenswaardig is – en daarnaast zijn vrije tijd nuttig probeert in te vullen. De Raad gaat in de thans gevoerde procedure echter niet na of verzoeker in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning wegens integratiebereidheid. Hij gaat wel na of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Wat verzoeker neerlegt en verklaart kan er echter niet op wijzen dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Er kan nergens concreet uit worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker – rekening houdend met zijn verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij het CG – Afghanistan heeft verlaten vijf dagen na de machtsovername door de taliban die plaatsvond in augustus 2021 (CG, gehoorverslag p. 7) en dat hij op dat moment 19 jaar oud was (verklaring DVZ p. 6). Hieruit kan worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verzoeker kwam op 16 mei 2022 in België toe, hij verblijft hier afgerond twee en een half jaar, wat niet van een zodanig lange duur is dat hij dermate zou zijn verankerend in de Belgische samenleving dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse normen en waarden en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Minstens toont verzoeker dit zoals gezegd niet concreet aan. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Hij verklaarde tijdens het gehoor bij het CG dat hij nog contact heeft met zijn vader die in Kaboel in Afghanistan verblijft samen met verzoekers moeder, broers en zussen (CG, gehoorverslag p. 4). Hij moet bijgevolg redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

De Raad concludeert dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom, zoals hij beweert, riskeert te worden aangehouden door de taliban op de luchthaven of een checkpoint en vervolgens te worden gefolterd of vermoord.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het gestelde in punt 3.1., kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

"Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren."

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien."

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die zeker en vast precair is, overwegend wordt veroorzaakt door het handelen of nalaten van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij nog beschikt over een familiaal netwerk aldaar. Verzoeker heeft tijdens het gehoor bij het CG verklaard nog contact te hebben met zijn vader Afghanistan (CG, gehoorverslag p. 4).

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermings-status, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten.

Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit de recentste informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld. Immers blijkt uit de aangereikte informatie globaal dat sinds de machtsvername door de Taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan nog verder is afgenomen aangezien geen enkele oppositiegroep nog een reële bedreiging vormt voor de machtspositie van de Taliban die heden het hele Afghaanse grondgebied controleren. Er is wel een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers – maar de veiligheidssituatie blijft positief evolueren. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's. Doordat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert, werden ook de wegen significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100%. De ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of het gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van november 2024, pp. 58 en 59). De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker kan aan het voorgaande geen afbreuk doen door op algemene wijze kanttekeningen te plaatsen bij de actualiteit van de informatie waarop verweerder zich in de bestreden beslissing baseert. Verweerder heeft een aanvullende nota neergelegd waarbij hij zoals reeds gezegd de recentste beschikbare landeninformatie meeneemt. Op p. 10 van de *"EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024"* kan worden gelezen: *"This update is primarily based on country of origin information concerning the period from 1 July 2022 to 31 January 2024 unless differently specified"* [Deze update is voornamelijk gebaseerd op informatie over het land van oorsprong voor de periode van 1 juli 2022 tot en met 31 januari 2024, tenzij anders vermeld]. De EUAA *"Afghanistan - Country Focus"* van november 2024 stelt: *"The report covers the period of 1 October 2023–30 September 2024. The report is an update of the EUAA COI Report: Country Focus – Afghanistan published in December 2023."* [Het rapport bestrijkt de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024. Het rapport is een update van het EUAA COI-rapport: Country Focus – Afghanistan, gepubliceerd in december 2023]. De disclaimer van het rapport vermeldt dat het werd opgesteld op basis van informatie die werd verzameld tot en met 11 oktober 2024. In het onderdeel 'Methodology' (p. 12) wordt gesteld dat in beperkte mate nog recentere info (tot 5 november 2024) werd gebruikt bij het finaliseren van het rapport. Uit dit alles blijkt zoals gezegd niet dat een andersluidende beoordeling van de veiligheidssituatie zich opdringt. Hieraan doet verzoeker geen afbreuk door in het verzoekschrift op algemene wijze te stellen dat hoewel hij heeft kennis genomen van de arresten van de Raad van 12 oktober 2022 met nummer 278 654 en van 13 oktober 2022 met nummers 278 701, 287 699 en 278 700 volgens hem de situatie in Afghanistan verontrustend is en hij zich het recht voorbehoudt om in de loop van de procedure *"geactualiseerde rapporten"* neer te leggen, quod non in casu.

Er kunnen over de veiligheidssituatie in Afghanistan vele bladzijden worden geschreven en verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat het gebruik van actuele informatie *"des te belangrijker"* is. Kernvaststelling is echter dat de meest recente informatie niet wijst op nieuwe tendensen of geografische veranderingen in het conflict en dat dit zeker niet kan worden afgeleid uit het algemeen betoog in het verzoekschrift

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *"willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict"*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landen-informatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door

willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in lijn met de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024.

Verzoeker toont nergens concreet aan dat er thans landeninformatie beschikbaar is die maakt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, de voormelde bepalingen heeft geschonden. Verzoekers andersluidende overtuiging kan bezwaarlijk tot een ander oordeel leiden.

Het enig middel is bijgevolg ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzakelijk maken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De Raad benadrukt nogmaals dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dat een ruimer toepassingsgebied heeft, grondig moet worden onderzocht bij het nemen van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel.

Dat de situatie economisch en humanitair en op het vlak van mensenrechten erop achteruit gaat in Afghanistan wordt niet betwist en hierover kunnen vele bladzijden worden geschreven, maar de nood aan internationale bescherming moet individueel worden aangetoond. Uit de aangereikte landen-informatie blijkt zeker dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijfen-twintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA